

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

säljas
icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 7

Götheborg. Söndag d. 18 Febr. 1849

I Qvar.

Willebrädstjuftvarne.

(Fortf. fr. föreg. Nr.)

en Martin gick ned mot wårdsöhuset, för att
utlura någon kund; men samtalen hade upphört,
en blind spelman, som kommit sednare än de
andra, hade bemäktigt sig de af dansen ut-
tröttade parens uppmärksamhet och föredrog
just en romans, hvilken gossarne och flickorna
så ifrigt åhörde, som berodde deras lycka på,
att intet ord gick förlorat. Romansen lydde
sålunda.

Det drog en täcker ungerswår
Allt genom grönan fog,
Der sångens ljuswa toners swall,
toners swall,
I trädens toppar bog.

Då kom han till en källa klar,
Der watten ljusligt stöt,
Der suto sköna jungfrur tre
jungfrur tre.
I gräsets ljuswa stöt.

Den ena bar en kronas pragt
 Af ädelsten och guld,
 Den andra silfvertrådar spann,
 trådar spann,
 Så fager och så hulb.

Den tredje plockar blommor små
 Allt i den gröna lund.
 Sj här hon guldets glitterpragt,
 glitterpragt;
 Men har den skönsa mund.

Hon ögon har som stjernor små,
 Som spegla sig i sjön.
 Deri man läser salighet,
 salighet,
 Och mången helig bön.

"Wälan, du tåcke ungersvän,
 Den första säger fri,
 Jag gylbue kronan bjuder dig,
 bjuder dig,
 Om du vill konung bli".

Den andra lyfter hjesan fri:
 "Af silfver spinzer jag
 En skjorta hwit, en skjorta sin,
 skjorta sin;
 Mig till din brud då tag".

Det tredje är så tytt och still,
 Uti hans öga ser;
 Och tårar uppå kindens snö,
 kindens snö,
 Ur ögats spegel ler.

En tår af hemligt kärleksqual
 Från hjertats djupa grund. —
 "Du hulda, warma, rika själ,
 rika själ,
 En blomma gif på stund.

Och gifwer du en blomma mig,
 Jag gifwer dig min hand,
 Så blifwer du min wäna mö,
 wäna mö,
 Och får min kärlek sann".

Han sjunker på des waka arm,
 Och tyger rödan mund,

Och franse: s blemmer krefar han,
 krefar han,
 Och går i samma stund.

I stogens sköte söker han
 Den kronbepryddna mö,
 Wänt är han nu på kärleken,
 kärleken,
 Han vill i purpur bö.

Snabbt wandrar nu den ungerswen,
 Att gylbue kronan nå;
 Men häckar mota, törnen stå,
 törnen stå,
 Swartåt han flygta nå.

"Från stogen kan du icke fly —
 Så ljuder nu en röst —
 Från träd till träd du wandra skall,
 wandra skall,
 Intill din lefnads höst".

Sedan den blinde spelmannen, som sekunderades af sin wuxne son, hade slutat sin sång, hwars strosver han ofta afbröt genom korta anmärkingar åt denne, hwilka anmärkingar uttalades i skarpt utstötta ord, såsom: falskt, silfversträngen! o. s. w., spelade han ännu ett postludium, såsom han kallade det och afbröt slutligen med några roska ackorder. Men danslusten war nu afbruten, spelmannen trakterades riskigen, men mottog med egen hand penningarne, för att genom sitt uppdrifna känslöshet öfvertygga sig så wäl om myntets bestående som om summan. Sedan lemnade han dem, ej utan några misbränksamma anmärkingar åt sin son, som hade förtroendet såsom kassaförwaltare men till hwars redlighet den gamle wirtnosan satte lika litet förtroende, som till hans precision i att gripa i strängarne. Smellerid skulle läsaren bedraga sig, om han härutaf wille draga den slutsats, att den blinde Fritz, såsom spelmannen kallade sig, war en annan Orpheus på sitt instrument: han krasade derpå blott något dragligare än sonen, och söng sina romanser med en genomträngande, strällande diskantstämma, hwilken gaf honom samma fördel, som de strående och strällande klarinetterna gifwa åt orchestermusikanten på landet: han hördes af en stor men ofta ingalunda tytt folkmångd.

Såsom anmärkt är, hade den gamle spelmannen betagit sällskapet lust att dansa och bles nu med böner och smekningar — ty med hotelse kom man ingenstädes — bewekt, att öppna sin stätt af sånger, och han biföll afwen denna begäran derigenom, att han med sin egendomliga stämman, som det ingalunda felades uttryck, föredrog än rydliga, än komiska sånger, af hwilka flera

ej woro hållna i just så frängt födlig anda. De flesta af dessa fångar woro redan till första delen bekanta för folket, men den i sin konst outtröttlige fångaren hade förmågan att med sitt leswande minspel beledsaga sina ord och visste att så sticlign som sticford inflåta sina tablande anmärkningar, att ingen lätt undandrog sig hans tämligen skarva tunga. När han häröfwer någon gång hörde någon anmärkning, så förfelade han ej, att genom ett insfall bringa de stråtlustne på sin sida och gifwa föraren af hans fång till pris åt allmän förargelse. "Har den unga herrn nya byxor på", frågade han sin Louis. Denna härpå redan förberedd, gaf alltid till svar: "nej gamla med präktiga speglar"; "då må han, swarade spelmannen, med lika mycket nöje ännu en gång höra den gamla fången, då han dagligen pådrager sina gamla byxor". Denna gång behöfde han ej anstränga sin quidhet för att skaffa sig gehör, och fortsfor så länge att quida på sin stol och sjunga sina fångar, tills polisens annalkande uppmanade omgifningen att begifwa sig hem. (Forts.)

En föreställning af Fanny Elster såsom äktenkapshinder.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.)

Med triumferande min höll han biljetten mot den älskade. Ett mildt leende och glad tacksamhet war swaret. Ifrån detta ögonblick blef hans stjärna osynlig och wisade sig först wid teaterkammaren, strålande af diamanter i det elegantaste toiletet, som nyptagit hela mellantiden. Det är hög tid, sade Alexander, när han hjälpte damerna i wagnen.

Efter några minuters förlopp höll wagnen utanför operahuset. Erängeln war ofantlig. Ett stort antal personer, som ej bekommit biljetter, woro redan tillreds att iuandas theaterlusten och att kunna betrakta de anländande, hwaribland äfwen kejsarhusets medlemmar. Förlåt — förlåt — lemna rum — bad Alexander höfligt, men skwäl med en wis protektorsmin; man gaf honom plats och betraktade honom med afundsjuka ögon.

De kommo till logebörren. Hwillet nummer, frågade waktmästaren. No 13, swarade Alexander, under det damerna aflade pelsarne.

Logen öppnades. Nadeschda inträdde med sina anförwanter och tog platserna i besittning. Huset war präktigt upplyst. I logerna glänste damer, prydda i diamanter, blommor och plymer. Karlarne rödde sig oroligt på parterren. En mängd lorgnetter rigtades på Nadeschda. Ingenting felades i hennes lycka.

Under denna tid aflade Alexander sin kappan ute i korridoren, tog biljetten utur sin plånbok och öfverräckte den åt waktmästaren. Han wille just gå in i logen, då denne fasthöll honom.

— Ursägta mig min herre, på denna biljett kan jag ej insläppa er.

— Herre? Swarföre ej? utropade Alexander förwånad.

— Swarifran har ni fått denna biljett? Den duger ej.

— Jag har fört den af en obekant.

— Då har ni handlat ganska oförsigtigt, swarade waktmästaren. Ni hade bort medtaga denna man till logebyrån. Han har nu bedragit er.

Alexander blef stående orörlig, förfienad. Ett fallstap af herrar och damer, som närmade sig logen, tog honom utur hans willfarelse. No 13, ropade en af dem. Alexander war utom sig.

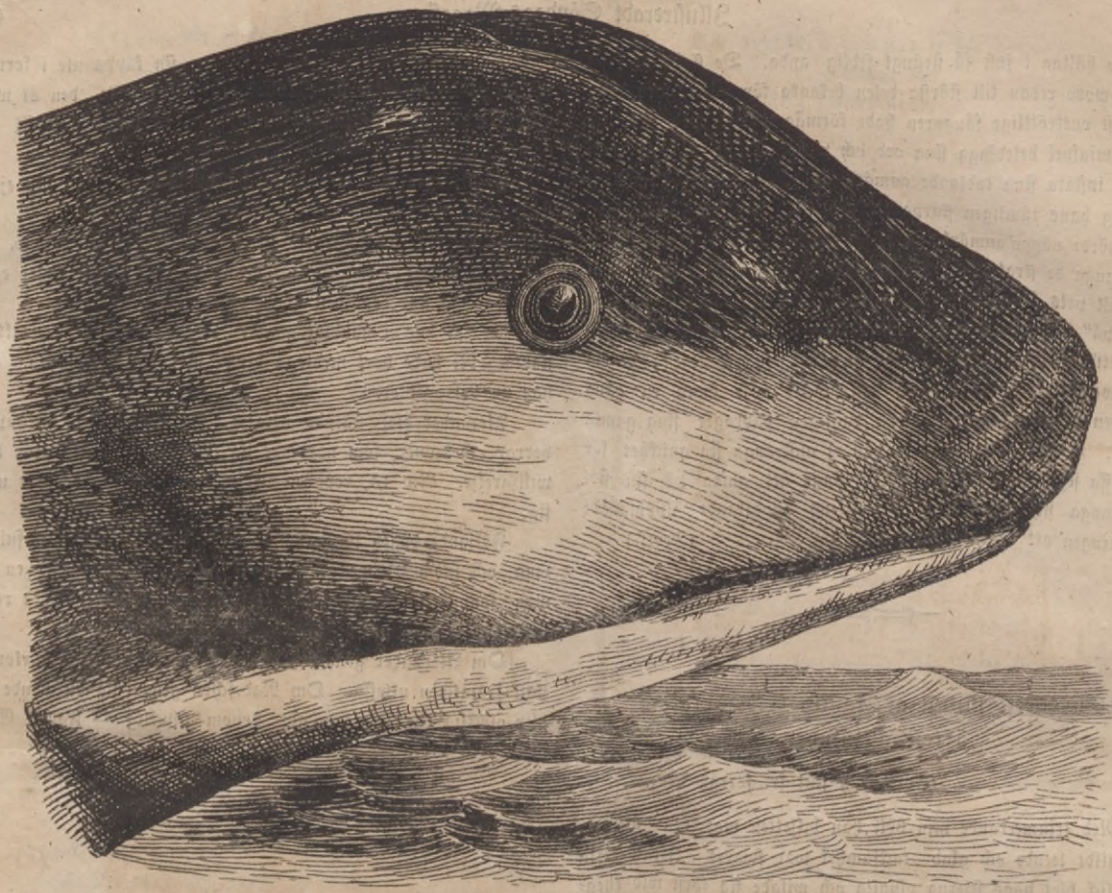
Följande dagen sände man honom tillbaka hans förlofningsring, och iuom sex veckor war Nadeschda förlofwad med en ung man, som skaffat henne biljett till Fanny Elsters andra representation.

Om Alexander genom denna stilmäpawann eller förlorade, skall framtiden utwisa. Om Nadeschda genom sin blifwande man blir olycklig eller om hon gör honom olycklig — Fanny Elster är skulden dertill.

Fordringar af en Herdegoße.

En egendomsherre i grannskapet af Dresden införde i Leipziger Zeitung följande annons:

"En förståndig och ädelsinnad wallgoße kan få tjenst i undertecknad. Han måste vara af framåtstridandets parti, liwad af äbla grundsatser för allt, som är stort, godt och ffrö. Han måste hafwa uppfattat tidens stora frågor om frihet, menzlighet och broderlighet. På denna grund fordrar jag att han aldrig brukar piska eller käpp för behandlingen af den åt honon anförtrödda hjerden. Såsom ett wedermåle af mitt erkännande af hans värde som medborgare och menniska will jag tillkännagifwa, att jag ej tänker kalla honom "Du", utan "Ni". De eriga willforen blifwa i proportion efter detta bemötande".

Den stora Sjöormens hufvud.

Den stora Sjöormen.

En ny bekräftelse på den stora sjöormens tillvaro förefomer i följande meddelande, dateradt Plymouth d. 7 Oktober 1848, och som först förefom i tidningen Times.

När fregatten Dabalus (Kapten W. Suhæ), hvilken d. 4 Oktober anlände hit (till Plymouth) på sin återkomst från Ostindien, befann sig emellan Goda Hoppsudden och St. Helena, såg flertalet af hans officerare och manskap på eftermiddagen fram emot sig en stor sjöorm. Detta monster blef 20 minuter synligt ifrån fartyget. Dess hufvud (se afbildningen) stod fyra fot öfver watten,

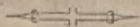
besuttom syntes ungefär 60 fot af dess kropp i rät linja på ytan. Efter ögonvittnens beräkning måste ännu trettio till fyrtio fot hafva befunnit sig under wattenet. Med tillhjälp af denna sednare kroppöbel rörde han sig framåt 15 engelska mil i timman. Diametern af den del af kroppen, som syntes, tyktes utgöra sexton tum, och när djuret öppnade sina käftar, som voro späckade med stora, skarpa tänder, syntes mannen rynnlig nog för att en man skulle kunna stå rak mellan desamma. Skeppet seglade med en hastighet af åtta engelska mil i timman. Dabalus hade lemnat Goda Hoppsudden d. 30 Juli och uppnådde St. Helena d. 16 Augusti.

Den stora Sjöormen, sedd från skeppet Dædalus.

Vi tillägga att kapten W. Onhae gjort ofwansläende uppgift i en egenhändig berättelse till Admiral W. G. Hage. Afwen anmärker han, att ormen gått så nära wid skeppet, att om någon bekant besunnit sig på samma afstånd, skulle man på det nogaste hafwa igenkännt honom. Djurets diameter genast bakom nacken uppgifwer han till 15 a 16 tum. Färgen war dunkelbrun, men på kästarna hwitaktig. Ormen hade ej fenor, men wäl ett slags mah, såsom en häst, eller fastmer en bindel sjögräs, som wattnet hade fastat utester ryggen.

Utom denna skrifwelse hafwa äfwen hitkommit två ellet tre skriftliga meddelanden, äfwenledes af ögonwittnen, som intyga desamma.

Two Amerikanares Äfwentyr på Marquesasöarne.

Jugenting är angenämare och lärorikare, käre läsare, än att höra widberesta människors berättelser om aflägsna länder, till hvilka war håg stod redan i war tidigaste barndom. Snappast ibland tiotusen är det en gifwit att öfwerfara dessa ändlösa werldshaf och att landa wid de aflägsna öarne. Huru förwånas wi ej alla öfwer det oförträckta människomodet, som framtränger genom stela isberg till Nordens yttersta punkter eller sydpolen; som frwilligt, lifwadt af ett ounderfullt behof af utwidgad kunskap, kastar sig i tusensaldiga faror, på öppna hafwet, på branta klippor, bland öfnarnes, och skogarnes djur eller bland ännu grymare menliga innewånare. Wi stå all ängst, fruktan och förträckelse med dem, då wi läsa eller höra deras berättelser. På förhand föreställer sig war inbillningskraft, med rådska och dock med en wis njutning, alla de förträckelser, som ännu kunna träffas på dessa djerswa människor, innan de nypå sitt tusen mil aflägsna mål. Men äfwen hänyckning uppfyller war själ, då wi förnimma, huru de efter långa mödor och faror ändtligen landat wid dessa lyckliga stränder, der, om och ej mjölk och hanog flyta i bäckar, Guds herrliga skapelse erbjuder ny, underbar reiselte, der i skötet af dessa ewigt lugna, lysande watten i det omålliga Sydhafwet, ö upplyfter sig bredwid ö likt paradisiska trädgårdar, beträkte med blommor, gräs och träd, sådana, som våra ögon ännu aldrig sett dem. En ewigt klar, blå himmel hwilar öfwer kronorna på dessa tornhöga palmer, och då natten tågar fram, lyser himmelen af aldrig sedda stjernors glans. Skada blott, att farer och förträckelse af alldeles okända slag här öfwer allt hota äfwentyraren, som om Gud låter honom lyckligt undkomma, tackar förhynen för en lycklig hemkomst och ej så snart längtar tillbaka till de sköna himlarna och under de ewigt gröna palmerua.

En sådan historia om ett rätt modigt wågstycke och en lyck-

lig hemresa är den, som wi i det följande ämna meddela våra läsare. Sjelfen är en ung Amerikanare, wid namn Melville, hwilken, såsom mången annan yngling, war uppfylld af den listigaste önskan, att seka äfwentyr bland de Australiska öarnes wilda stammar.

Amerikanarne hade nämligen wid slutet af 1841 utrustat ett ståtligt fartyg, för att i sydpolens watten söka walffiskångst. I fulla sex månader woro de här sydsfatta, och det war intet under att manskapet, efter så mycket mödor och beswårigheter och då jagten warit öfwermåttan god, långtade estr hwila och rekreation. Dersöre beslöt kaptenen att wid sin återfart anlöpa Marquesasöarne och här medgifwa sitt folk en månads hwila. Detta skedde om högsommaren 1842 fort efter att den berömda Amiralen Dupetit-Thouars för Frankrike tagit i besittning några af dessa öar. Medan swajade Franska flaggan från kusten af hufwuden Nukahiva; sem franska skepp lågo här för anfare och manskapet från desamma hade ej långt från kusten ett formeligt läger. Ibland dem besunno sig och några af dessa äbla, modiga män, som med uppoffring af sitt fädernesland och alla band, som knyta dem wid fäderneslandet, gifwa sig ut på det wida hafwet, för att gifwa sina hedniska bröder del af kristendomens wälsignelser. Wi falla dessa män missionärer, och werkligen äro de sända af Gud, för att genom tusende favor och böden, utbreda mensklighetens högsta klenod, Jesu Christi lära, till werldens aflägsnaste länder.

Ett rörligt lif wisade sig på stranden af ön Nukahiva, när det amerikanska skeppet, under sin bemannings jubeltrop, gick till ankar. Röda, blå och hwita framstymtade längs efter stranden de franska tälten, och ofwanför swajade den trefärgage fanan. Mellan de rörliga matroserna i linnejackor, emellan sjöoffiserarnes ståtliga uniformer trängde sig de gulbruna halfnakna innewånarnes besynerliga fysionomier, klädda i sina gördlar och spörten a rödt tappatyg, genomväfda med präktiga fogelsjädrar och brokiga mustlor; deras ansigten, som wero målade i grönt, blått och rödt med stålbindstunga örhängen, förwånade ej Europeerna minst. Dessa innewånare höra till en och samma stam, som blott bebe kusterna. De äro godmodiga och af en fredlig natur och dera medfödda wildhet har numera gifwit wika för inlytandet af europeisk kultur, som slagit rot midt ibland dem. Deremot bo i det inre af landet två stendtliga stammar, till hvilka ingen guisk kultur ännu nått. Äfwen dessa wilda människor fattas det wetgirighet, konstfärdighet, gästfrihet e. s. w.

Öfswärnade af innewyggarnes kanoter landfätte sig län, samt besättningen på Lurturefwan — så hette det amerikanska fartyget. Nygirigt trängde sig ung och gammal omkring den för att se, om de woro af samma släkte som fransmännen. Me böd dem kokosnötter såsom bytestwara. Dessa innewyggare i utmärkta stammar. De störtade sig på hufwudet utur sina kanot-

i hafvet och summo omkring det amerikanska fartyget såsom del-
finer eller skener. Afwen fruntimmerna summo förträffligt. Midt-
emot på stranden skallade jubel och fröjd. Fransmännen hade
uppsatt en fältmedja under en grupp lummiga träd och började
att smida af alla krafter. Det var dessa öboer en alldeles ny
anblick, då de sågo, huru det genomglödgade jernet på stället spru-
tade gnistor åt alla håll och under smedens sotiga händer antog
form och gestalt, huru blåsbälgen susade och gjorde de swarta ko-
len dunkelröda, och såsom wi fröjda oss åt våra barns jubel
kring julgranen, så fröjdade sig Europeerna här åt den jublande
lusten hos des till hälften barndomen tillhörande naturmenniskor.

På en gång ändrade sig hela scenen. En fransysk officer i
rik uniform med guldpäletter språnger fram på en ståtlig häst.
Dessa aflägsna öboer hade aldrig sett en häst. Utom sig af be-
undran följde de det obefanta, med glänfande tyglar försedda wä-
sendets galopp. Deras uppjagade fantasi hade ej något namn för
det nya herrliga djuret; men ett namn måste man dock gifwa ett
föremål, och de kallade hästen puarki-nubi, d. w. s. det stora
swinet, en benämning, som synes oss tämligen behymlig.

Twå dagar hade manskapet på det amerikanska skeppet uppe-
hållit sig på Nukahiva, då hjelten i vår historia, den unge
Melville, ej längre kunde motstå sin törst efter äfventyr. "Tom,
sade han till en matros, detta lif bland wilbarne och Frans-
männen blir mig tråkigt. På kolosnötter och skerten af sjäder
ser man sig förnöjd. Jag måste se weckligen wilda menniskor,
kanibaler, som bo i urskogarne, med frulligt hår såsom aperna.
Skulle wi hafwa driwit omkring ser månader mellan ishycken,
hwalffskar och isbjörnar, utan att hafwa sett ett enda exemplar
af en kanibal. Nej, Tom! Westert! Blott två dagares, och
wi äro på ort och ställe".

Der stakers Tom, något rädd af naturen, hade derwid al-
lehanda att invända. Dock, hvem följde ej någon gång ett tomt
hugskott? De kommo öfwerens att bryta upp med nattens annal-
tande, för att göra kanibalerna ett besök.

Försedda med något proviant rodde de wid stjernljuset i en
liten båt omkring en del af ön och landade wid dagens inbrytan-
de i en wik. Twå dagar blefwo de i bussaget på stranden, för
att undgå skeppsmanskapets möjlige esterspaningar. På tredje
dagen wandrade de öfwer en stor slätt och kommo till en bergs-
rygg, som uppteig till en betydlig höjd. Här wäntade dem be-
swärligheter af en egen sort. De stodo plötsligt framför en stog af
jättegräs eller tre alnar hög säf, som liknade sockerrör. Lät-
som en urskog sträckte sig detta omätliga rörfält åt höger och
wenster, så långt ögat räckte. Ingenstades syntes någon väg, ej
en gång den smalaste gångstig. Här gälde det att bryta sig wäg,
men med oändlig möda. Med sänkt hufvend och böjd rygg kro-
po de resande fram, i det de med händerna undanböjde de rör-

stänglar, hvilka såsom lanfvar fjöte öfwer deras hufwend. Det-
ta war i sanning ett fruktansvärdt hinder, ty röret stod så styft,
att det behöfdes den yttersta kraft att böja det. Dertill war det
elastiskt som ståljädrar och smälde tillsammans öfwer de frypande,
så att de ofta woro såsom inneslängda i bur. De hwasfa törnen,
som bildade gruarne af denna sällsamma wäxt, särade deras
händer och ansigte, och mer än en gång nedsono de ut-
mattade, då de med oerhörd ansträngning knappast framfritidit
mer än tjugu steg. De skarpa spetsarne af de asbrutna rören
infrängde i deras kropp, och för att fullborða det pinsamma i de-
ras läge, uppsod ett owäder. Regnet föll i strömmar och blanz-
dade sig med blodet, som rann från deras ansigte. Då de med
så öfwermenslig ansträngning afwen stredo uppåt, så skulle de blifwit
alldeles wanmägliga, om ej rörfogen något börjat att glesna. Den
ölef tunnare och lägre. Medan wisade sig höjder och träd på afstånd,
himlen blef åter klar, och slutligen efter sista anskandet af deras
yttersta krafter besunno de sig, dryppande af blod och regn, i det
fria.

Herrliga höjder, här och der betäckta med fjöna trädgrupper
utbredde sig nu för dem. En yppig, saftig grönska betäckte smas-
ragblift jorden. Alltid högre gick wägen, under det att dunkla
trädbewurna swalg öppnade sig till höger och wenster. På en
gång — hwem stlbrar deras förfräckelse — tränger ljudet af
menniskoröster till deras öra. Det är människotätare, det är men-
niskotätare — ropar den arme Tom och darrar i alla leder —
nu måste wi tro att sådana finnas.

Gifwa dig ner, Tom, sade den medige kamraten, så undgå
wi deras uppmärksamhet och kunna betrakta dem bakom bus-
karne.

Wåda kröpo nu på magen emellan buskarne upp emot berget.
Alltid närmare och närmare kom larmet och tjutandet. De an-
lände slutligen till en grupp högstammiga brödräd. Härifrån
kunde de se ner i en wid, grön dal, helt och hållet besädd med
hwitfirrande hytter, som woro bygda i form af fullar. Däni-
nor och barn, inbegriwua i lustiga dansar, tumlade em på det
gröna fältet, och här och der från de aflägsna buskarne frantit-
tade gulbruna manshufwend, — i höga mössor, försedda med
fogelstjädrar — wilba nog att påse.

Tom darrade i hela kroppen och war nära att förlora be-
sinnningen; men Melville ståttrade på alla fyra berget nedför,
der en tjockare stog wisade sig. Den arme Tom följde mekaniskt
efter, och sålunda kommo de lyckligt i gämman, utan att wara
bemärkta af wilbarne.

(Kortfattning.)

Utrifes.

Paris.

— Revolutionens ewigtlofande gryta är åter på väg att koka öfver.

Det är högt twifvelaktigt, om Presidentens anskräningar att innesluta den mäktiga ångan kommer att krönas med ett lyckligt resultat.

3 Haderslev

gifwer den "danske Klubs" fönster (utom flera Dansflumades bo-
uingar)

ett dråpande bewis på den wackra "Fälledreggeringens" "Wiederkeit" och bewisar ätven, att de Slesvigholsteinska soldaterna als icke äro löga, utan kunna slå dugtigt till, när det kniper.

Slesvig-Holstein.

— En "Stibesörer", som är "tilböjelig" att inträda såsom interimis Officer i Slesvigholsteinska marinens tjenst:

Guten Morgen, Hr Lieutenant Kjør! uf! ich wollte gerne 60 Mark Courant haben, uf — nein ich meine, ich wolle 'termiss' Officer seyn!

Lieut. Kjør. Sehr gerne, mein Herr. Sie sind wohl Schiffer? Gut! — Das sieht man gleich — Nun! wollen Sie als Lieutenant, Captain oder Major eintreten?

Nein: Hr. Lieutenant! Ich wollte am liebsten Admiraal seyn.

Lieut. Kjør. Nein, nein, gehrter Herr, die Admiralen Plätze sind schon besetzt! Wir haben beinahe 10 Admiralen, aber nur wenige andre Officiers. Nein, wollen Sie als Cadet oder Secondlieutenant eintreten, dann werde ich Ihnen gleich 10 Mark als Vorschuss auszahlen.

Na! las gehen! Ich will als Cadet anfangen, so besomme ich einen Prutzen zum Kammeraten.

Nåsta N:o utgifwes den 25 Febr. 1849, N. 7 f. m.

Gotheborg C. Peterfens officin, 1849.